

Sygn. akt II AKa 213/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski

6. Sędziowie: SA Piotr Brodniak

7. SS Janusz Jaromin (spr.)

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9. przy udziale: Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Anny Zapor

10. po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2020 r. sprawy z wniosku

11. K. B. i innych

12. o odszkodowanie z ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

13. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika wnioskodawców

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15. z dnia 3 czerwca 2020 r. sygn. akt III Ko 684/19

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Olszewski SSA Janusz Jaromin

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 213/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 czerwca 2020 r., sygn. akt III Ko 684/19</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p><u>Zarzuty zawarte w apelacji prokuratora:</u></p> <p>1. mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, obraza przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez zasądzenie tytułem odszkodowania wynikającego z utraty zarobków kwoty nie odpowiadającej rzeczywistej szkodzie, albowiem nieadekwatnej do utraconych korzyści, a nadto ustalenie tej kwoty w sposób dowolny bez ustalenia wysokości osiągniętych przez K. F. dochodów z gospodarstwa rolnego raz z tytułu sprawowania funkcji sołtysa.</p> <p>2. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że kwota 600 000 zł stanowi odpowiednie zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez K. F. w następstwie jego niesłusznego pozbawienia wolności, a wynikłą z wykonania wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 21 sierpnia 1948 r., sygn. akt Sr 397/48, podczas gdy w realiach niniejszej sprawy nie zachodzą żadne szczególne okoliczności uzasadniające zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie wyższej niż 300.000 zł.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut wskazujący na niezasadne zasądzenie na rzecz wnioskodawców tytułem odszkodowania kwoty nieodpowiadającej rzeczywistej poniesionej</p>				

szkodzie, okazał się zasadny. Za przekonujące uznano mianowicie twierdzenie apelującego, iż z uwagi na cywilnoprawny charakter dochodzonego roszczenia, to na wnioskodawcach spoczywa, w myśl art. 6 k.p.c., obowiązek udowodnienia podstawy, jak i wysokości roszczenia. Z kolei sąd rozpoznający wniosek o odszkodowanie zgodnie z treścią art. 2 § 2 k.p.k. powinien w procedowaniu dążyć do tego, ażeby podstawę rozstrzygnięcia stanowiły prawdziwe ustalenia faktyczne. Odstępstwo od zasady wykazania w procesie przez stronę nie tylko istnienia roszczenia, ale i także jego wysokości statuuje wprawdzie przepis art. 322 k.p.c. ustanawiający w istocie normę kompetencyjną, która uprawnia sąd wyrokujący w sprawie do dokonania określonych ustaleń, ale tylko w wypadku ziszczenia

się przewidzianych
w tym przepisie
przesłanek.

Wspomniane
odstępstwo
podyktowane jest
koniecznością
wynikającą z faktu,
że w sprawach
wymienionym w tym
przepisie (w tym o
naprawienie szkody
spowodowanej
deliktem władzy
publicznej) ścisłe
udowodnienie
wysokości
roszczenia może
być niemożliwe lub
zasadniczo
utrudnione.

Niemniej jednak
uznanie przez sąd, że
ścisłe udowodnienie
wysokości żądania
jest niemożliwe lub
nader utrudnione
powinno wynikać
stąd, że pomimo
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego
wysokość żądania
nie mogła zostać
ściśle ustalona.
Chodzi więc o
sytuacje, w której
wnioskodawca
wyczerpał dostępne
i znane mu
środki dowodowe,
z uwzględnieniem
treści art. 6 k.c
(onus probandi)
i nie zachodzi
też ewentualność
dopuszczenia
dowodu z inicjatywy
sądu, a mimo
to ścisła wysokość

żądania pozostaje nieudowodniona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt III KK 442/14, LEX 1729284).

W kontekście powyższych wskazań, nasuwają się zaś określone krytyczne uwagi odnośnie postępowania Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie. Stwierdzić mianowicie trzeba, że po części z przyczyn natury obiektywnej (śmierci K. F., jak i jego małżonki, ale po części również za sprawą niedostatecznej aktywności wnioskodawców oraz niedostatecznej wnikliwości sądu w zakresie uzyskiwania od nich niezbędnych informacji, czy też przesłuchania określonych osób w charakterze świadków – materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, jest dość skąpy. Ze względu zatem na niedostateczne wyjaśnienie okoliczności wynikających z obecnego zasobu

dowodów, nasuwa się wniosek, iż wydane rozstrzygnięcie w aktualnym stanie tego postępowania było przedwczesne.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że zasadnie autor środka odwoławczego wskazał na zaniechanie przez Sąd I instancji dokonania ustaleń odnośnie pierwotnego stanu prowadzonego przez K. F. gospodarstwa rolnego i zasad jego funkcjonowania.

Informacje przekazane przez wnioskodawców, a zatem i ustalenia sądu w tym zakresie ograniczają się do stwierdzenia, iż prosperowało ono w sposób prawidłowy, a w jego skład wchodziło 7 ha ziemi i przynależące do niej budynki. Nie rozpytano jednak ani K. B. ani D. K. (1) na okoliczności związane z rodzajem prowadzonej przez ojca wskazanych działalności rolnej, wzniesionej zabudowy czy składu inwentarza.

Powstrzymano się zatem od podjęcia prób uzyskania jakichkolwiek

dodatkowych,
bardziej
szczegółowych
informacji,
zwłaszcza odnośnie
osób mogących
dysponować wiedzą
o ówczesnej kondycji
gospodarstwa
rolnego K. F.
oraz o tym, jaki
wpływ na stan
tego gospodarstwa
miało pozbawienie
wolności
wskazanego. Co
więcej, Sąd I
instancji zupełnie
zaniechał czynności
odebrania zeznań od
pozostałych dwóch
wnioskodawców,
którzy przystąpili
do sprawy na
późniejszym jej
etapie. Materiał
aktowy jest zatem
niekompletny o
ewentualne
posiadane przez
nich informacje
w tym zakresie.
Sami inicjatorzy
postępowania
wykazali się również
dużą biernością
odnośnie wykazania
okoliczności
mających stanowić
przecież podstawę
wysokości
roszczenia o
zasądzenie, którego
się domagają.
Wnioskodawcy nie
przedstawili bowiem
żadnej
dokumentacji
związanej z
przedmiotowym

gospodarstwem.
Błędnie do przedstawienia takich dokumentów nie zobligował ich także Sąd Okręgowy. Wskazane wyżej okolicznością mogą natomiast znacząco przybliżyć sąd do ustalenia prawidłowej wysokości roszczenia wnioskodawców.

Zasadnie także prokurator odwołał się do wątpliwości powstałych na tle okoliczności sprawowania przez K. F. funkcji sołtysa w gminie G.. W ocenie Sądu Apelacyjnego, w tak ograniczonym materiale dowodowym jak ma to miejsce w niniejszej sprawie niezasadnym było odrzucenie przez Sąd I instancji na rozprawie w dniu 3 czerwca 2020 r. wniosku dowodowego prokuratora o ustalenie długości trwania kadencji sołtysa w latach 1945-1948. Data, sposób powołania oraz zasady pełnienia przez wskazanego tej funkcji, w tym jej ewentualna kadencyjność, ma

zaś zasadnicze
znaczenie dla
prawidłowości
ustaleń faktycznych
niniejszej sprawy. W
zaistniałym układzie
procesowym sąd
wyrokujący
dowolnie bowiem
przyjął, że K. F.
pełniłby wskazaną
funkcję przez cały
okres zatrzymania
i pobierał z
tego tytułu
wynagrodzenie.
Okoliczność ta
jednak nie znajduje
żadnego
potwierdzenia w
zgromadzonym
materiale aktowym.

Zaniechanie
wskazanych
powyższej ustaleń,
w tym uzyskania
informacji w kwestii
zasadniczej dla
niniejszego
postępowania, a
więc wiadomości
odnośnie wysokości
uzyskiwanych przez
K. F. przez
zatrzymaniem
dochodów i
wysokości
poniesionej przez
niego na skutek
pozbawienia
wolności szkody
i przyjęcie za
podstawę obliczenia
kwoty zasądzonego
na rzecz
wnioskodawców
odszkodowania (w
związku z brakiem
możliwości

uzyskania informacji o przeciętnej miesięcznej płacy w Polsce w roku 1948 r. oraz wiadomości na temat wysokości wynagrodzeń sołtysów w gminie G. w latach 1945-1948) iloczynu liczby miesięcy pozbawienia wolności i wysokości przeciętnego wynagrodzenia w Polsce na moment wyrokowania jest zaś praktyką, która na uznanie zasługiwać nie może.

Odnosząc się natomiast do drugiego z podnoszonych przez apelującego zarzutów, z uwagi na obszerność zaprezentowanej powyższej argumentacji wskazać jedynie należy, że poczynione w toku powtórnie przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalenia będą miały również istotne znaczenie dla ustalenia wysokości ewentualnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, czego Sąd I instancji nie powinien tracić z pola widzenia. Finalnie, po raz kolejny zaznaczyć

<p>jednak należy, że w toku ponownie prowadzonego przez Sąd I instancji postępowania znajdujące się w materiale dowodowe istotne braki powinny być usunięte (niezależnie od posiadanych w tym zakresie przez sąd wyrokujący uprawnień) przede wszystkim w wyniku inicjatywy dowodowej stron.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku w zakresie odszkodowania, zaś w zakresie zadośćuczynienia zasądzenie kwoty 300 000 zł tytułem zadośćuczynienia tj. po 75 000 zł na rzecz każdego z wnioskodawców.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec wskazywanych wcześniej bardzo istotnych braków postępowania, brak było podstaw do</p>		

<p>zmiany zaskarżonego orzeczenia, a należało wyrok ten uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania. W powyższych powodów, a także w związku z konstrukcją formularza uzasadnienia wniosek prokuratora uznano za niezasadny, choć nie oddaje to dokładnie istotny problemu.</p>				
<p>3.2.</p>	<p><u>Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika wnioskodawców:</u></p> <p>1. obrazę przepisu prawa materialnego - art. 445 § 1 i 2 k.c. oraz art. 448 k.c. w zw. z art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego poprzez jego błędną wykładnię i wadliwe uznanie, że zadośćuczynienie w kwocie 150.000,00 zł jest odpowiednie i adekwatne do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

rozmiaru poniesionej przez ojca wnioskodawców na skutek pozbawienia go wolności w okresie od 19 marca 1948 r. do 18 września 1950 r. oraz, że kwota ta realizuje funkcję kompensacyjną i satysfakcyjną, podczas gdy w świetle całokształtu cierpień ojca wnioskodawców - K. F., doznanych w trakcie pozbawienia go wolności, przy uwzględnieniu zakresu cierpień fizycznych i psychicznych, negatywnych skutków dla życia osobistego oraz wpływu pozbawienia wolności na stan jego zdrowia, sprawia, że za kwotę odpowiednią należy uznać kwotę łączną w wysokości 900.000,00 zł (tj. po 225.000,00 zł na rzecz każdego z wnioskodawców) zgłoszoną we wniosku.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w zakresie orzekania przez Sąd Okręgowy

	<p>w Szczecinie o wysokości odszkodowania, bez uwzględnienia w dostateczny sposób uzyskanych przez K. F. dochodów z tytułu prowadzonego gospodarstwa rolnego, jak również pełnienia funkcji sołtysa, co miało wpływ na osiągnięty przez niego zarobek ponieważ każde z podejmowanych zajęć przynosiło zarobek w wysokości przekraczającej wysokość średnich wówczas zarobków oraz bez uwzględnienia niewątpliwych negatywnych skutków jakie miało tymczasowe aresztowanie na dalsze jego życie zawodowe, a także na los prowadzonego przez niego gospodarstwa.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Stwierdzone w toku kontroli odwoławczej braki niniejszego postępowania, mają tak kardynalne znaczenie i rzutują w taki sposób na logikę</p>				

<p>kolejnych ustaleń, iż wykluczają możliwość merytorycznego ustosunkowania się przez Sąd Apelacyjny do zarzutów odwoławczych sformułowanych w apelacji pełnomocnika wnioskodawców. W konsekwencji upoważniało to Sąd Odwoławczy na podstawie art. 436 k.p.k. do ograniczenia rozpoznania sprawy jedynie do wskazanych powyżej uchybień, implikujących uchylenie zaskarżonego wyroku, jako że rozpoznania zasadności podniesionych we wskazanym środku odwoławczym zarzutów byłoby przedwczesne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców K. B., D. K. (1), K. F., B. S. dalszej kwoty po 75.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia na</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>rzecz każdego z wnioskodawców (ponad dotychczas zasądzoną kwotę 150.000,00 zł) oraz dalszej kwoty po 783,45 zł tytułem odszkodowania na rzecz każdego z wnioskodawców.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ze wskazanych wyżej powodów wniosek apelacji pełnomocnika wnioskodawców uznano za niezasadny. Wzór formularza nie przewiduje bowiem możliwości wskazania na jego przedwczesny charakter.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE</p>			

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
<p>Przepis art. 437 § 2 k.p.k. pozwala na uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania tylko w trzech wypadkach: stwierdzenie zaistnienia przyczyn określonych w art. 439 § 1 k.p.k., naruszenia reguł ne peius z art. 454 k.p.k. oraz gdy konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Przy czym, jak podkreśla się w piśmiennictwie i judykaturze ponowne przeprowadzenie przewodu sądowego w całości z przyczyn dowodowych dotyczy sytuacji, gdy Sąd I instancji nieprawidłowo przeprowadził dowody lub ocenił dowody, albo gdy Sąd I instancji w ogólnie nie ujawni żadnych dowodów, choć oparze na nich wyrok (zob. D. Świecki. Kodeks postępowania karnego. Tom II.</p>			

Komentarza
aktualizowany,
LEX/el.2020, teza
46 do art. 539a
k.p.k., J. Matras,
Kodeks
postępowania
karnego.

Komentarz, wyd.
II, WKP 2020).
Stanowisko to
znajduje
odzwierciedlenie
także w orzeczeniach
Sądu Najwyższego
(por. wyroki: z dnia
15 marca 2018 r.,
sygn. akt II KS 4/18,
z dnia 9 października
2018 r., sygn. akt III
KS 20/18 oraz z dnia
20 grudnia 2018 r.,
sygn. akt IV KS
29/19). Konieczność
przeprowadzenia
wszystkich
dowodów na
rozprawie przed
Sądem I instancji
będzie również
zachodziła, gdy
nieprawidłowe
przeprowadzenie
większości dowodów
w Sądzie I
instancji spowoduje
niemożność
poddania ocenie
tych prawidłowo
przeprowadzonych.

Zważywszy zatem
na wielość kwestii
istotnych dla
rozstrzygnięcia, a
nie wyjaśnionych
w postępowaniu
dowodowym i w
rozważaniach sądu
należało dojść do

wniosku, że w przedmiotowej sprawie wystąpiły warunki dające możliwość wydania wyroku kasatoryjnego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie. Innymi słowy, przedmiotowa sprawa w obecnym kształcie, nie kwalifikuje się do ostatecznego rozstrzygnięcia, albowiem dotknięta jest niedostatkami dowodowymi, jak też nadmierną powierzchownością poczynionych ustaleń faktycznych oraz wyrażonych ocen prawnych. Wyeliminowanie stwierdzonych mankamentów, wymaga powtórzenia całego przewodu sądowego, przy czym niewątpliwe jest, że w przypadku spraw, której przedmiotem jest roszczenie odszkodowawcze oparte o przepis art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, analogicznie jak w postępowaniach o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie,

<p>przeprowadzenie na nowo przewodu w całości należy rozumieć jako konieczność ponownego przeprowadzenia na nowo przewodu w całości należy rozumieć jako konieczność ponownego przeprowadzenia w pełnym zakresie postępowania dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2018 r., sygn. akt IV KS 19/18, LEX 2585985).</p>			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
<p>0.1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do</p>			

**dalszego
postępowania**

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, jako niezbędne, jawi się przede wszystkim ponowne przesłuchanie w charakterze świadków K. B. i D. K. (2), w tym rozpytanie wnioskodawczyń o szczegóły dotyczące funkcjonowania wspomnianego we wniosku gospodarstwa rolnego (skład inwentarza, rodzaj prowadzonej działalności, zgromadzona infrastruktura itp.). Na tę okoliczność sąd winien również przesłuchać pozostałych dwóch występujących w sprawie wnioskodawców K. F. i B. S.. Sąd Okręgowy powinien także przeprowadzić wszystkie te dowody, które pozwolą na ustalenie wysokości dochodów osiągniętych przez K. F. przed zatrzymaniem oraz szkody jaką poniósł on na skutek pozbawienia wolności na podstawie wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w

Szczecinie z dnia 21 sierpnia 1948 r., sygn. akt Sr 397/48. W tym celu koniecznym stanie się odwołanie do źródeł dowodowych zawierających informacje o sposobie powołania oraz zasadach pełnienia przez wskazanego funkcji sołtysa wsi W.. Niemniej jednak Sąd I instancji procedując ponownie w niniejszej sprawie baczyć winien na to, że dążenia wnioskodawców do uzyskania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz odszkodowania nijako obligują ich do wykazania większej aktywności w zakresie działań mających na celu określenie wysokości szkody oraz nakreślenia podstawy zasądzenia pozostałych roszczeń. Tylko obiektywna niemożliwość przedstawienia określonych dowodów, czy też potwierdzenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, może racjonalizować pewnej miary, nie tyle bierność, ile

<p>niemoc dowodową strony procesowej i tym samym aktualizować po stronie sądu powinność podejmowania z urzędu określonych czynności. Chodzi tu nie tylko o inicjatywę dowodową sądu, co również możliwość skorzystania z rozwiązania określonego w art. 322 k.p.c., a zatem zasądzenia odpowiedniej sumy według oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.</p>		
<p>0.1.5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>1. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	<p>W wyroku - w związku z uchyleciem rozstrzygnięcia Sąd I instancji do ponownego rozpoznania - nie</p>	

	rozstrzygano o kosztach postępowania.
6. PODPIS	
SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Olszewski SSA Janusz Jaromin	

1.10. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Okręgowy w Szczecinie
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zasądzenie, w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 czerwca 2020 r., sygn. akt III Ko 684/19, od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców kwotę po 150.000 zł dla każdego z nich wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę po 37.500 zł dla każdego z wymienionych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem odszkodowania w związku z pozbawieniem wolności K. F. w okresie od 19 marca 1848 r. do 18 września 1950 r. na podstawie wyroku

	byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 21 sierpnia 1948 r., sygn. akt Sr 397/48 oraz oddalenie wniosku wnioskodawców o odszkodowanie i zadośćuczynienie w pozostałym zakresie.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo	

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.11. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot apelację	wnoszący pełnomocnik wnioskodawców	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Oddalenie w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 czerwca 2020 r., sygn. akt III Ko 684/19 roszczenia wnioskodawców o zasądzenie zadośćuczynienia ponad kwotę po 150.000,00 zł na rzecz każdego z nich oraz roszczenia o zasądzenie odszkodowania ponad kwotę po 37.500,00 zł na rzecz każdego z wnioskodawców.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana